

Тия цвѣтчета като малки червени кандила трепкатъ и сега, сякашъ това сж чуднитѣ прозорчета отъ дето наднича Богъ.

Дѣдо Спасъ млъкна. Клепалото удари нѣколко пжти. Звѣнливата му пѣсенъ полетѣ надъ нивитѣ, мина край дългитѣ мустаци на дѣдо, наврѣ се въ топлата ми пазва и пришепна нѣщо на детското ми сърдце. То скочи и затупа.

— Е тогава, дѣдо, казахъ азъ, Дѣдо Господъ вижда всичко, каквото съмъ направилъ и азъ?

— Вижда зеръ, поклати глава дѣдо, но който си признае и Му се помоли, ще му прости!

— Направихъ една пакостъ вчера. Страхъ ме е да ти кажа. Крадецъ станахъ. Дадохъ половинъ печенъ хлѣбъ на Дамянча сирачето. Помоли ми се. Пъкъ нали си играеме заедно. Дадохъ му безъ да знае никой!

Очитѣ на дѣдо Спасъ се отвориха и въ тѣхъ блѣсна нѣкаква чудна свѣтлина.

— Това не е грѣхъ, сине, добре си направилъ! — отвърна той.

— Вѣрно ли, дѣдо?

— Вѣрно!

Азъ подскочихъ отъ радостъ. Цѣла нощъ не бѣхъ спалъ. Не бѣхъ хапналъ нищо. Много ми бѣше мжка. Азъ прегър-

нахъ дѣдо, намъкнахъ се подъ ямурлука и се свихъ на кълбце. Затворихъ очи, но предъ мене свѣтнаха червенитѣ прозорчета на Дѣдо Господъ и азъ трепнахъ. Надникнахъ и погледнахъ дѣдо. Той кротко седѣше замисленъ.

— Дѣдо, ами това за капкитѣ, дето станали на цвѣтя, вѣрно ли е или е приказка? — попитахъ азъ.

— Никаква приказка, пиле, вѣрно е! Оня който е създалъ тоя свѣтъ съ океани и планини, човѣка съ душа и сърдце, може да направи всичко!

Азъ пакъ се спотаихъ като врабче. Мжчехъ се да заспя. Затваряхъ клепачитѣ, но все виждахъ тия прозорчета. А колко ли пакости съмъ направилъ азъ! Почнахъ да ги чета и усетихъ нѣкаква топлина, която потече отъ главата ми и отиде право въ сърдцето.